

пжтища и гробища ни спомнятъ за миналото на тѣзи пришелци.

Единъ траенъ споменъ отъ тѣхъ е и името Юрушки чалъ. Мощенъ и красивъ връхъ съ обширенъ и красивъ кржгозоръ. Отъ тритѣ си страни е загладенъ и обрасълъ съ висока трева, миризливи билки и смрикашъ. Изкочилъ високо на растителния поясъ, по него не стърчи нито едно извисено дърво. Рѣдкиятъ въздухъ, силнитѣ бури и дебелитѣ снѣгове презъ по-голѣмата частъ на годината не даватъ право за животъ на високата растителностъ, която буйно расте въ по-низкитѣ планински пояси.

Но отъ западната си страна, откъмъ дълбоката долина на Бѣлия Искъръ (Демиръ-капия), Юрушки чалъ е страхотенъ. Отвесни и порутени скали съ главоломни сипеи и улеи се спускатъ като че ли въ дънъ-земя. Само опитниятъ планинаръ или смѣлъ ловецъ на диви кози може да възлѣзе отъ тази страна на темето на великана. Въ миналото тукъ сж се вѣдѣли много диви кози, сърни и рогащи, но тѣ сега сж голѣма рѣдкостъ. Преди години, когато само тукъ-тамъ се виждаха хора изъ планината, имаше и много орли.

Една рана сутринъ слизамъ отъ върха съ посока къмъ седловината Джанка. Надъ менъ започнаха да се виятъ орли. Скоро броятъ имъ взе бързо да се увеличава. Отъ вси страни пристигатъ отдѣлно или на малки ята все нови гости. Като на събрание. За да мога да ги преброя — легнахъ по гърба си. Единъ, два, три... и стигамъ до 57. Прехубава картина при изгрѣвъ слънце! Но и малко страхъ избива самотния човѣкъ при вида на тѣзи многобройни крилати хищници. Всички се въртятъ на стотина метра надъ менъ. Чувамъ шума на движението имъ, макаръ че рѣдко махатъ съ криле.

Единъ се спуствна като стрела право надолу. Последваха го и другитѣ съ свѣткавична бързина. И съ чуденъ редъ, като подъ команда. Въздухътъ пици като